

Peter Pan

L'arribada d'en Peter Pan

Tots els nens es fan grans, llevat d'un. La Wendy va saber que es faria gran als dos anys, un dia que estava jugant al jardí i va córrer amb una flor acabada de tallar cap a la seva mare, la senyora Darling, que es va dur la mà al cor i va exclamar: «Per què no podries quedar-te així per sempre?» Als dos anys un comença a assabentar-se de les coses: és el principi de la fi.

La senyora Darling era una dona bonica, posseïdora d'una ànima romàntica i d'una boca lleugerament burleta. La seva ànima romàntica era com aquestes capsetes que procedeixen del misteriós Orient i que contenen altres capsetes cada cop més petites. I la seva boca lleugerament burleta guardava un petó que la Wendy no podia mai aconseguir, encara que estigués ben visible, en un racó dels llavis. El senyor Darling la va conquerir de la manera següent: tots els senyors que havien estat nens quan ella també era una nena van descobrir de sob-

te que se n'havien enamorat i van córrer cap a on vivia per proposar-li matrimoni, però el senyor Darling va agafar un cotxe de cavalls, va arribar el primer i així la va fer seva, però no va aconseguir la més petita de les capsetes ni el petó. Mai no va saber res de la capseta, i amb el temps va deixar d'intentar aconseguir el petó. Sempre s'enorgullia que la senyora Darling no solament l'estimava, sinó que també el respectava. Era un home profund, d'aquells que en saben molt, d'accions i cotitzacions de borsa. En realitat, ningú no entén res de res d'aquests temes, però el senyor Darling sabia fer la impressió que sí que hi entenia i afirmava que les accions pujaven o baixaven amb una seguretat capaç d'imposar respecte a qualsevol dona.

Un cop casats, la Wendy va ser la primera a néixer, seguida d'en John i d'en Michael. Durant una setmana o dues després que arribés la Wendy, els pares es van preguntar si es podien permetre alimentar una boca més. El senyor Darling estava molt orgullós de la Wendy, però també era molt rigorós, i va estar calculant amb paper i llapis les despeses que els esperaven, mentre la senyora Darling se'l mirava amb ulls de súplica. Al final va dir:

—Ens quedaran nou lliures, nou xílings i set penics. Podem viure un any amb aquesta quantitat?

—És clar que sí, George! —va exclamar ella, que havia pres clarament partit per la Wendy.

—Però pensa en les galteres: trenta xílings; el xarampió: una lliura; la rubèola: mitja guinea, la tos ferina: posem quinze xílings...

Al final, van decidir quedar-se amb la Wendy si reduïen les despeses de les galteres a dotze xílings i sis penics i si tenien cura del xarampió i de la rubèola pel preu d'una sola malaltia.

Va passar el mateix amb en John i amb en Michael —aquest últim es va salvar per molt poc, però al final es van quedar amb tots dos—, i aviat la gent va poder veure'ls tots tres anant en fila a l'escola bressol de la senyora Fulson, acompanyats de la seva mainadera. Com que els Darling tenien pocs diners —era increïble el que arribaven a gastar en llet per als nens!—, la mainadera era una gossa terranova anomenada Nana que havien conegut als jardins de Kensington¹, on es dedicava a inspeccionar els cotxets i a seguir les mainaderes negligents fins allà on vivien per denunciar-les a la seva senyora. Com a mainadera, era una joia. Evidentment, la seva caseta era a la cambra dels nens, i s'alçava a qualsevol hora de la nit quan un d'ells cridava o plorava. Els cuidava amb saviesa quan es posaven malalts, tot fent servir remeis de tota la vida, els banyava sempre quan tocava, els acompanyava a l'escola, amb un parai-gua a la boca si el temps era insegur, i s'esperava amb les altres mainaderes en una cambra que la senyora Fulson posava a la seva disposició. Elles s'asseien en un banc, i la Nana s'ajaçava a terra, i si les altres feien veure que la ignoraven per la seva diferència de classe social, ella menyspreava les seves converses frívoles.

El senyor Darling sabia que la Nana era impecable, però l'inquietava l'opinió dels veïns. A més, tenia la impressió que la Nana no l'admirava prou.

—Etic segura que t'admira moltíssim, George —el tranquil·litzava la senyora Darling, i feia un senyal als nens perquè fossin especialment amables amb el seu pare. Aleshores, tots solien posar-se a ballar, acompanyats per l'altra única serventa, la

¹ Els jardins de Kensington, un dels parcs reials de Londres, són un pulmó verd del centre de la ciutat. Es troben situats al costat de Hyde Park, i tenen una superfície de 111 hectàrees.

Liza, tan menuda que semblava no tenir més de deu anys. No havia existit una família tan feliç fins a l'arribada d'en Peter Pan.

La senyora Darling va sentir parlar per primera vegada d'en Peter Pan mentre endreçava les ments dels seus fills, com fa tota bona mare quan s'adormen, per tal de posar a lloc tots els elements que han estat desplaçats durant la jornada i preparar-los per al dia següent. Quan els nens es desperten, les idees dolentes estan plegades amb cura i posades al fons de la ment, mentre que els millors pensaments han estat col·locats al damunt de tot, sense cap arruga, preparats perquè se'ls enduguin posats.

No sé si heu vist mai el mapa de la ment d'una persona. El d'un nen és terriblement enrevessat i no para de fer voltes. S'hi veuen moltes línies, que deuen ser els camins de l'illa, ja que Mai Més sempre és si fa no fa una illa, amb taques de color ací i allà, esculls de corall, un vaixell amenaçador a la costa, coves on neix un rierol, prínceps amb sis germans grans, una vella de nas ganxut... El mapa, de tota manera, seria prou fàcil de dibuixar si no hi hagués també el primer dia d'escola, els pares, l'estany del parc, el dia del pastís de xocolata, els verbs conjugats, la moneda que porta el ratolí quan et cau una dent i moltes coses més. I aquests elements o bé formen part de l'illa o figuren sobre un altre mapa transparent que se superposa al primer, tot formant un conjunt confús on res no s'està quiet.

Evidentment, els països de Mai Més són molt diferents els uns dels altres. En el d'en John hi havia un llac amb flamencs rosats; en el d'en Michael, el germà més petit, hi havia una cova i un sol flamenc. En John vivia en una barca col·locada de cap per avall a la platja; en Michael, en una tenda d'indis; la Wendy, en una cabana de fulles cosides hàbilment les unes a les

altres. Però, de manera general, tots els països de Mai Més s'assemblen. Nosaltres també hi hem estat i, si ens ho proposem, encara som capaços de sentir el soroll de les onades, però ja no podem desembarcar mai més a la seva platja.

Mentre es passejava per la ment dels fills, de vegades la senyora Darling trobava coses que no arribava a comprendre. Però cap no la deixava tan perplexa com aquest nom: Peter. No en coneixia cap, de Peter, però el nom es trobava a diversos llocs de la ment d'en John i d'en Michael i començava a envair la ment de la Wendy, escrit amb lletres grans i brillants. A la senyora Darling li va semblar que en Peter era un descarat.

—Sí, és força descarat —va admetre la Wendy quan la seva mare li va preguntar per ell.

—Però qui és, estimada?

—És en Peter Pan, ja ho saps...

La senyora Darling, a força de pensar en la seva infantesa, va acabar recordant un Peter Pan que vivia amb les fades. Es deia que, quan un nen moria, l'acompanyava durant una part del camí perquè no tingués por. Aleshores havia cregut en la seva existència, però ara estava casada i tenia molt més seny.

—Si existís —va dir a la Wendy—, ara seria adult.

—No, no ha crescut. És com jo.

No sabia com ho sabia, però ho sabia. La senyora Darling en va parlar amb el seu marit, que va dir, somrient:

—Deu ser alguna ximpleria que la Nana els ha ficat al cap. Ja desapareixerà.

Però no va desaparèixer. I poc després, en Peter Pan va donar un gran ensurt a la senyora Darling. La Wendy, un matí, va trobar a terra de la cambra dels nens unes fulles que no hi eren quan se n'havia anat al llit.

—Ha estat en Peter. De vegades ve, s'asseu al meu llit i toca la flauta mentre dormo —va dir a la seva mare.

—Si estàs dormint, com ho saps?

—Ho sé i prou.

—Però ningú no pot entrar a casa sense trucar a la porta!

—Em sembla que entra per la finestra.

—Si som al segon pis!

—Les fulles eren al costat de la finestra, oi?

La senyora Darling no sabia què pensar. Va examinar les fulles: no eren de cap arbre d'Anglaterra. Va buscar empremtes d'un peu estrany, va palpar les parets, va furgar la xemeneia per dins amb l'atiador... També va mesurar la distància de la finestra a la vorera, deu metres, i no hi havia ni heura ni una canonada per on algú pogués enfilar-se. La Wendy ho havia somiat, sens dubte. Però la Wendy no ho havia somiat, com va quedar demostrat la nit següent, quan va començar aquesta aventura extraordinària.

Era la nit lliure de la Nana. Els nens ja eren al llit. Després del bany, la senyora Darling els havia cantat una cançó fins que, un per un, s'havien adormit. Aleshores, va seure al costat de la xemeneia i es va posar a cosir. A la penombra —només hi havia tres llumets encesos, un per nen—, i amb l'escalfor del foc, la senyora Darling es va adormir i va tenir un somni: el país de Mai Més s'havia acostat massa, i un nen estrany se n'havia escapat. L'havia vist abans, als rostres de moltes dones que no tenien fills i també al d'algunes mares. En el seu somni, s'havia esquinçat el vel que amaga el país de Mai Més, i la Wendy, en John i en Michael miraven per l'obertura.

De sobte, la finestra es va obrir bruscament i un nen va entrar i va saltar a terra. L'acompanyava una llum estranya de la mida d'un puny, que anava amunt i avall per l'habitació com si

fos un ésser viu. Diria que va ser aquesta llum el que va despertar la senyora Darling. Va tenir un ensurt, va llançar un crit i va veure el nen. Va saber de seguida que era en Peter Pan. Era un nen encantador, vestit amb fulles seques unides les unes a les altres amb resina, i tenia encara totes les dents de llet. Quan va veure una persona adulta a l'habitació, va fer grinyolar aquelles petites perles tot fent una ganyota.

